

Ár 2012, föstudaginn 11. maí, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Guðlaug B. Ólafsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 4/2012**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 17. janúar 2012, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri sama dag. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 20. janúar 2012, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi, dagsettu 15. febrúar 2012. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 20. febrúar 2012, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust frá varnaraðila, með bréfi dagsettu 27. mars 2012.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 4. og 11. maí 2012.

II.

Málsatvik.

Þann 19. apríl 2006 var samningur um kaupleigu, nr. X, að fjárhæð kr. 3.500.000, gerður. Leigutaki var sóknaraðili og leigusali var FF. Sóknaraðili kveðst hafa boðið um að fá að borga skuldina miðað við samningsvexti í kjölfar dóma Hæstaréttar nr. 92/2010 og 153/2010, en hafi verið hafnað.

Sóknaraðili kveður varnaraðila ekki hafa boðið sér upp á afskriftir. Bankinn hafi afskrifað hjá einstaklingum og lögaðilum. Einhverjir hafi verið í sértækri skuldaaðlögun og aðrir ekki. Sóknaraðili þekki til dæma þar sem bankinn hafi afskrifað hjá einstaklingum burtséð hvort þeir hafi verið í sértækri skuldaaðlögun eða ekki. Þá séu afskriftir til starfsmanna bankans sem hljóði upp á milljarða.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 17. janúar 2012.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess „að fá afskrifaða til jafns við starfsmenn bankans og svokallaða vildarviðskiptavini“.

Sóknaraðili telur að bankastjóri varnaraðila brjóti gegn lögum nr. 57/2005 um eftirlit með viðskiptaháttum og markaðssetningu og um leið 65. gr. stjórnarskrárinnar, ákvæðum laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki, laga nr. 87/1988 um opinbert

eftirlit með fjármálafyrirtækjum og ákvæðum 178. gr. og 180. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, með málflutningi sínum. Bankastjórinn hafi ekki kynnt fyrir öðrum viðskiptavinum eða fyrrverandi viðskiptavinum, þ.á.m. sóknaraðila, hvað sé í boði fyrir aðra, þ.e. niðurfellingu lána og afskriftir, og hafi þar með mismunað viðskiptavinum og íslenskum ríkisborgurum með því að tilkynna að hafa afskrifað og niðurfellt hjá öðrum viðskiptavinum og ríkisborgurum. Það sé ljóst að F með bankastjórnann í broddi fylkingar hafi afskrifað fjármuni hjá sumum viðskiptavinum sem séu sérvaldir. Vísar sóknaraðili til orða hennar í viðtali við Rás 2, þann Y, þar að lútandi. Með því að afskrifa hjá einum en ekki öðrum brjóti hún lög með því að mismuna einstaklingum.

Vísar sóknaraðili til þess að varnaraðili hafi ekki boðist til að afskrifa lán samkvæmt lánssamning nr. X, dags. 21. apríl 2006, sem hafi upphaflega verið að fjárhæð kr. 3.500.000 og þar með brotið áðurnefnd lög.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfu sóknaraðila verði vísað frá en til vara að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

Til stuðnings aðalkröfu sinni vísar varnaraðili til þess að sóknaraðili nefni kvörtun sína kæru og þar sé því lýst að sóknaraðili telji bankann hafa brotið gegn tilteknum lagabálkum. Hins vegar sé ekki að sjá í gögnum málsins að í kröfu sóknaraðila felist ósk um nein tiltekin málalok. Verði því að telja að vísa skuli kröfunni frá sem óskýrri og óljósri, sbr. e-liður 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Ennfremur sé ekki að sjá að krafa sóknaraðila í máli þessu verði metin til fjár. Kvörtun sóknaraðila sé nefnd kæra og beri það með sér að í raun sé verið að beina málinu til nefndarinnar til sjálfstæðrar rannsóknar á því hvort bankinn hafi brotið gegn þeim lögum sem sóknaraðili telji upp í kvörtun sinni. Beri því að vísa kröfu sóknaraðila frá þar sem skilyrði b-liðar 6. gr. samþykktu nefndarinnar fyrir málsmeðferð sé ekki uppfyllt.

Þá vísar varnaraðili til þess að samkvæmt 5. gr. samþykktu nefndarinnar sé það að auki skilyrði fyrir meðferð að kröfu viðskiptamanns hafi áður verið hafnað af hálfu fjármálafyrirtækis eða ekki hafi tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því að viðskiptamaður lagði málið fyrir viðkomandi fjármálafyrirtæki. Sóknaraðili hafi ekki beint kröfu sinni að bankanum áður en leitað hafi verið til úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Skilyrði 5. gr. sé því ekki uppfyllt.

Til stuðnings varakröfu sinni hafnar varnaraðili því að viðskiptavinum hafi verið mismunað. Í viðtali við bankastjórnann hafi verið vísað til sérstakra úrræða sem stóðu viðskiptavinum bankans til boða. Á það sé sérstaklega bent að úrræðin byggist á lögum nr. 107/2009 um aðgerðir í þágu einstaklinga, heimila og fyrirtækja vegna banka- og gjaldeyrishrunsins. Sé jafnframt vísað til þess að samkvæmt lögnum hafi verið skipuð eftirlitsnefnd sem hafði það hlutverk að fylgjast með því að við framkvæmd sértækra aðgerða væri gætt sanngirni og jafnræðis milli skuldara. Var því eftir fremsta megni verið að gæta jafnræðis við framkvæmd þeirra niðurfellinga og úrræða sem hafi verið í boði hjá bankanum og hafi bankinn verið undir sérstöku eftirliti hvað þetta varði. Þá hafi úrræði sem stóðu viðskiptavinum til boða verið auglýst, m.a. á vefsíðu bankans.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila virðist lúta að afskriftum lána sóknaraðila hjá varnaraðila.

Samkvæmt 5. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er það skilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndar að fjármálafyrirtæki hafi hafnað kröfu viðskiptamanns eða ekki hafi tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því viðskiptamaður lagði málið fyrir fjármálafyrirtæki. Í máli þessu liggur ekki fyrir að sóknaraðili hafi beint kröfu að fjármálafyrirtæki og virðist hann raunar þvert á móti byggja málflutning sinn á því að á varnaraðila hvíli sérstök skylda til að bjóða honum afskriftir lána. Því er ekki uppfyllt það skilyrði 5. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki fyrir meðferð málsins að varnaraðili hafi hafnað kröfu sóknaraðila.

Í 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um þau mál sem nefndin fjallar ekki um. Í e-lið 6. gr. kemur fram að nefndin fjalli ekki um mál, sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau séu ekki tæk til úrskurðar.

Sóknaraðili krefst þess „að fá afskrifaða til jafns við starfsmenn bankans og svokallaða vildarviðskiptavini“. Kröfu sína styður hann með því að við afskriftir hjá varnaraðila hafi verið brotið gegn lögum nr. 57/2005 um eftirlit með viðskiptaháttum og markaðssetningu og um leið 65. gr. stjórnarskrárinnar, ákvæðum laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki, laga nr. 87/1988 um opinbert eftirlit með fjármálafyrirtækjum og ákvæðum 178. gr. og 180. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Ekki verður séð hvernig nefnd lög styðja kröfu sóknaraðila eða á hverju krafa sóknaraðila byggir að öðru leyti. Verður því að telja mál sóknaraðila það óljóst, illa upplýst og kröfur hans svo óskýrar að þau séu ekki tæk til úrskurðar, sbr. e-liður 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Í ljósi alls framangreinds verður ekki hjá því komist að vísa kröfum sóknaraðila frá úrskurðarnefndinni.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá.

Reykjavík, 11. maí 2012.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Guðlaug B. Ólafsdóttir